

טיב הקהילה

יתרו
כ"ד שבט תשפ"ד

המסע לפי אופק דושיים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

4:38	הרה"נ
5:52	מוצ"ש
6:31	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

9:35	סו"ת א'	8:26	סו"ת א'
10:06	סו"ת ב'	9:12	סו"ת ב'

המסע לפי שיעור הור"י

גיליון מס':

713

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

המתחנכים הרבה נפשות הצועדים בדרכי התורה והידיאה אולם אם לא ישגיחו המתחנכים להדד בלימין מקרבת, יחסר להבנים ולהתחנכים את הדחיפה העיקרית להתמסר אל התורה כדבעי, וגם אם בעודם נערים יצייתו לדברי הוריהם ומוריהם יהיה זה רק מתוך כפייה ולא מתוך רצון פנימי, ומתוך כך עלולים ח"ו להשגיח את התורה בעיניהם וכשיתגדלו ועול החינוך יוסר מעליהם, ילכו בשרירות לבם ח"ו, ומצאו שהם ובניהם וכל צאצאיהם נפגעים ח"ו מחוץ למחנה...

ערכו הרם של כל יהודי

גם חבר יכול פעמים להשפיע על דורות על ידי איזה מילה טובה שאומר לחבירו, כשיש בה בכדי להפיח בו רוח חדשה של עידוד וחיות, וכבר שמענו עובדות רבות מאלו שהעידו שבימי הבחורות כשהתמסדו בקשיים של ימי הנעורים היו זקוקים לטיפת עידוד כדי לשרוד ולצעוד בעקבות אבותיהם וחביביהם שהעניקו אותה, [לפעמים אפילו שלא במתכוין] סייעו בעדם להמשיך הלאה ולעבור את הקשיים ובזכותם זכו להקים בית של תורה ויהדות.

עוד יכולים לומר כדי להסביר את כוונתו של רש"י, והוא שלאמיתו של דבר נחשב כל יחיד כרבים כי בקיומו תורם משוב לדור, ולפעמים מדובר בצדיק שזכותו עומד לדור, וההבדל בין קיומו להעדרו משנה מאוד את מעמד בני דורו, ולכן במיתתו יורד הדור פלאים, ונחשב מיתתו כמיתת הדור כולו, כי הדור הקיים מבלעדי משנה צורתו, וגם אם אין מדובר בצדיק, אי אפשר לדעת את מהותו הפנימי, כי לפעמים יש גם באדם פשוט נקודה פנימית טובה שאינה כי אם בג, ובסיבתה ערכו רם בשמים ומטיבים בזכותו לכל הדור כולו.

זהו שהמשיך רש"י בפירושו על תיבת 'יהרסו' ופירשו: 'כל הריסה מפרדת אסיפת הבנין, אף הנפרדין ממצב אנשים הורסים את המצב'. וכונתו שכשם שציצית לבנה אחת מבין שורות הבנין ספלת כל השורות שמעליה, כך גם העדרו של אדם אחד הוא חסר לכל הקומה הישראלית, כי גם אם זה האדם שמת היה חי לעצמו, ולא הוכר איך מטיב הוא לכללות הקומה הישראלית, זהו רק כתוצאה מהיבט החומרי שלט, אולם הקב"ה הבחין כליות ולב, יודע שגם סילוקו של היחיד הוא הפסד לכללות הקומה, כי זכותו הגון על כללות הקומה.

וליסוד הוא לנו שידע האדם שבמעשיו הטובים יכול לזכות גם את כל בני דורו, וכן לאורך גיטא יבין שבמעשיו הרעים עלול הוא להרע גם לכל בני דורו, ומרן בעל ההפץ חיים בספרו 'שמירת הלשון' (שער התבונה פרק ו) המשיל לכך את משלו לאחד העושה תור בספינה, וטוען שהחור נעשה רק במקום, ובעצם גורם הוא בכך לטביעת הספינה כולה, כי עם ישראל כולו הם לפני הבורא כספינה אחת כביכול, ואם ח"ו נוצר פגם אפילו אצל יהודי אחד בלבד, כל הספינה עלולה לטבוע, וכל אחד מישראל יש לו אחריות על עם ישראל כולו, כי הוא חלק מבנין הכלל.

ויאמר ה' אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב - כל מה שיפול מהם ואפילו הוא יחיד, חשוב לפני רב: יהרסו - כל הריסה מפרדת אסיפת הבנין, אף הנפרדין ממצב אנשים הורסים את המצב: ...

דברי רש"י אלו מלמדת אותנו שיש להביט על כל נשמה שבישראל כדבר יקר שבערכו, דהנה דברי רש"י אלו צדיקים ישוה כי הן אמת שאובדן כל נפש מישראל היא הפסד גדול, מכל מקום האין שייך לומר שנפילת אחד יחשב כרבים. ובמושכל ראשון יש לומר שכיוון הקב"ה לומר שאין בכח האדם להעריך לאמיתו את אובדן היחיד, ורק הקב"ה היודע ערכו של כל יחיד, הוא יודע שמעלת היחיד הוא כפי שמשער האדם את אבדונו של עם רב.

וכפי שאומרים בשמו של הרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע שאמר שעבד כשלוש עשרה שנה על מידת 'אהבת ישראל' ולאחר יגיעו העצום אמר שהוא כבר זוכה לאהוב את אל אדם מישראל, אבל עדיין מידת האהבה שלו היא רחוקה מאוד מהאהבה העצומה שיש לו להקב"ה לעמו, כי הוא אוהב ביותר את הרה"ק רבי מיכלע מולאטשוב ז"ע, ואילו הקב"ה אוהב את הרשע היוזר גדול שבישראל אין ספור פעמים יותר ממה שהוא אוהב את הרה"ק רבי מיכלע ז"ע, כי הקב"ה יודע היטב את ערכו של כל יהודי יהיה זה מי שיהיה.

ועל כן עלינו להעריך כל נפש מישראל, ועלינו לדעת שאי אפשר לשער את גדל השכר הראוי למי שמטיב ליחיד שבישראל, מאחר שאין ביכולתנו לשער היטב ערכו הפנימי. אולם מלבד המובן הפשוט בדברי רש"י אלו, יכולים לפרש את הדברים בדרך אחר, ולומר, כי לאמיתו של דבר אכן שקול כל אחד מישראל כרבים, כי מותו הוא גדיעת שורש, ושוב אי אפשר להפירות זרעו ולהקים עוד נפשות בישראל.

גם זה הוא לימוד לתורה ולעבודת, וגם זהו בכלל מאמר רד"ל (סנהדרין לו). 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא', כי מהותו של האדם קובע את מהות הדורות שלאחריו, וכשזוכים לקרב נפש מישראל ולהרגילו אל הטוב קובעים אנו גם את מעמד זרעו אחריו, ונמצא שבוה שמקרב האדם נפש אחת מישראל מקרב בוה המון נפשות העתידים להבראות.

נקודה זו נחוצה מאוד לידיעת הורים ומחנכים שיראו לנכון להרבות בדברי עידוד וחובה לבניהם ולחניכיהם, כי מתוך כך יחבבו עליהם את התורה, ויתאוו להתעלות במעלות התורה והידיאה, ואחר שיבנו גם הם את ביתם ימשיכו את מורשת אבותיהם ללא שום סטייה חלילה, וירגילו גם את בניהם אחריהם בדרכי ישרים וכך יזקף לזכות ההורים

טיב המערכת

אנבי ד' אלקיד

אדם אחד בא לרבו וביקש עצה להינצל מרוב, כי הוא מאוד לקוי במידה זו, ועל כל דבר שאינו הולך אצלו כשורה, מתעורר אצלו כעס גדול, אמר לו רבו שימתין בחוץ עד שימצא עבדו איזה עצה, יצא האיש מחדר הרבי ונכנס האדם הבא בתור, וכשזה האחרון פיים ובא לצאת שאלו הרבי: האם הבחנת בוה שיצא לפניך? והלה השיב בחיוב אמר לו הרבי 'אבקשך כשאתה יוצא מכאן תמצא אותו בחוץ גש אליו ותמצא דרך להציקו עד שתביא אותו לידי כעס ורוגז, האיש לא הבין את כוונת רבו, אבל אמונת חכמים היתה לו והוא ידע כי עליו לציית רבו. ואכן מיד כשיצא ניגש אל האיש הממתין בחוץ ושפך על בגדו כוס מים הוא היה בטוח שהוא יכעס כהוגן וצעקותיו יישמעו לתוך חדרו של הרבי, אך האיש נשאר רגוע ולא כעס, כשראה כך החל להכותו, אך דבר לא עז והאיש נשאר רגוע ושלו. אחרי דקות ספורות קרא לו הרבי להיכנס וכשראהו שהוא רטוב ומוכה שאלו מה קרה, סיפר לרבי את כל אשר עשה לו האיש, שאלו הרבי 'זאתה? החרשת? לא החזרת? לז' חיך האיש ואמר: זה לא היה קשה, כי הוא יצא מהחדר ומיד ניגש אלי והבנתי כי היתה זו הוראה מהרבי ולכן לא כעסתי.

ענה לו הרבי: אכן היתה זו הוראת, וכיון שראיתי שכאשר אתה יודע שהדברים נעשים 'בהוראה מנבוא', אתה רגוע, אם כן זכור תמיד כי כל מה שקודה זה בהוראה מנבוא שהקב"ה מסבב כל הסיבות שולח לה, וכשתזכור זאת תשאר תמיד רגוע. מתוך ג' יסודות האמונה ישנם שניים בפרשתנו והם: 'אנכי ד', ולא יהיה לה' והשלישי בפסוק 'שמע ישראל ד' אלוקינו ד' אחד', והם מחייבים אותנו להאמין בהש"ת ובאלקותו, ובהשגחתו הפרטית, שהכל נעשה על ידו בלבד, וזה הטעם שכל יהודי חייב לומר בכל יום 'שמע ישראל' בעצמית עיניים, כדי להורות שאיננו תולים שום דבר בנסיבות הנראות לעין, אלא הכל בהשגחתו הפרטית והעליונה בלבד!

(ע"פ טיב תורה-יוד)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב בינבין | ערך: ש. גולדשטיין

התפילה בבית הכנסת ובמנין ג'

א. כתב הרמב"ם ריש פ"ח תפילת הציבור נשמעת תמיד, ואפילו היו בהם חוטאים אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפילתן של רבים לפיכך צריך אדם לשותף עצמו עם הציבור, ולא יתפלל ביחוד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור, ולעולם ישכים אדם עצמו ויעריב לבית הכנסת, שאין תפילתו נשמעת בכל עת אלא בבית הכנסת.

ב. וכל מי שיש לו בית הכנסת בעירו ואינו נכנס להתפלל בו, נקרא שכן רע דכתיב כה אמר ה' על כל שכני הרעים וגו' הנני נותשם מעל אדמתם וגורם גלות לו ולבניו, כן אמרו חז"ל, והוא מדה כנגד מדה, הוא לא רצה לילך הליכה קרובה, ילך הליכה רחוקה (ס"ז ע"ג סק"א).

ג. וכתב החסד לאלפים אותם האנשים היושבים בעזרת בית הכנסת אין נכנסים לבית הכנסת, ואותם המדברים בבית הכנסת בשעה שהציבור מתפללים בבידור, שיהיו נידונים בצואה ורותחת (כ"ה אות ע"ז).

ד. וע' באחרונים שכתבו, שאפילו אין שם מנין עשרה, אם אינו נכנס נקרא שכן רע, דהא סתמא קתני ובפ"ג ססתפק בזה (ס"ב סק"ה).

ה. ואם מתפלל בביתו בעשרה בכל גונו אינו נקרא שכן רע, כיון דכל בי עשרה שיכנינת שריא ומיהו עכ"פ מדי חובת בית הכנסת לא יצא אלא אווה המקום שמתפללין בו קבוע לקדושה (ס"ב סק"ה).

ו. דקדק לומר בעיה לאפוקי אם הוא חוץ לעיר הרחק מאוד מאדם העיר, אז לא מקרי שכן רע אף על גב דלתפילה מחויב לילך עד ד' מילין, מכל מקום לא מקרי שכן רע אלא אם כן יש בית הכנסת בעירו ממש (כ"ה אות ע"ט בשם יפה ל"ב).

ז. כל המשכים ומעריב לבית הכנסת זוכה לאריכות ימים שנאמר, אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתות יום יום, וכתבי ליה שקוד על מוצאי מצא חיים וגו' (ס"ב סק"ט).

ח. אם יש שתי בתי כנסיות בעיר, טוב לילך להרחוק יותר, כי יש לו על זה שכתב פסיעות יותר, (ס"ב סק"ט).

ט. ו"א דזוהו דוקא לעם הארץ, אבל לתלמיד חכם יותר טוב שיהיה לו הבית הכנסת סמוך לביתו, כדי שלא ילך בדרך רחוקה ויתבטל מלימודו (כ"ב חיים לנדרה פאלאני ח"ב סי' ק"ז).

י. והא דאינו חשיב מעביר על המצוה בזה שלא נכנס לבית הכנסת הקרוב והולך לרחוק, דבמצוה אחת כל שעושה א"כ אותה מצוה עצמה ביותר הידור אין בו משום אין מעבירין על המצוה ולכן בביהכ"ס כשהולך להיותר רחוק דאיכא טרחה ולפוס צערא אגרא חשיבא טפי, ואיכא שכתב פסיעות ואין בו משום אין מעבירין על המצוה דחד

הטעם שמצות כיבוד אב ואם

נכתב בין המצוות של בין אדם למקום

בפרשתנו (שמות כ יב) כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך. הנה בפשטות המצוה של כיבוד אב ואם היא מצוה שכלית כל מי שיש לו מח בקדקדו ושכל במוחו, מבין ומשיג שיש לו לכבד את אביו ואמו, כי הרי לולי הם לא היה נמצא בעולם כלל וכלל. ולפי זה יש להבין למה המצוה של כיבוד אב ואם כתוב בדברה החמישית של עשרת הדברות, הרי ידוע שעשרת הדברות ניתנו על שתי לוחות על לוח אחת נכתבו המשת הדברות של המצוות של בין אדם למקום ועל הלוח השני נכתבו המשת הדברות של המצוות של בין אדם לחבירו.

והנה נתבאר שלכאורה מצות כיבוד אב ואם היא מצוה שכלית, מצוה של בין אדם לחבירו, לכבד את האדם שעושה עמו טובה גדולה והביא אותו בפועל בעולם, ואם כן מצות כיבוד אב ואם היא צריך להיות בין המצוות של בין אדם לחבירו, והיו צריכים לחלק את הדברות והלוחות באופן אחר, על הלוח הראשון יהיה כתוב ארבע המצוות של בין אדם למקום ועל הלוח השני יהיה כתוב ששת המצוות של בין אדם לחבירו.

טעם מצוות כיבוד אב ואם

מפני שהם שותפים להקב"ה ביצירת האדם

והביאור בזה הוא על פי מה שמבאר הרמב"ן, שבאמת מצוות כיבוד אב ואם היא מצוה בין אדם למקום דהנה איתא בגמרא (קידושין ל"ג) שלשה שותפין הן בודן הקדוש ברוך הוא ואביו ואמו. ונמצא שכביכול האב והאם הם שותפין ביצירת האדם וציוה אותנו הקב"ה שכשם שאנו מכבדים את הקב"ה כך נכבד את אבינו ואמנו, מפני שהם כביכול השותפים של הקב"ה ביצירתנו.

וזוהו מה שאמרו בגמרא (שם) "השוה הכתוב כבוד אב ואם לכבוד המקום והשוה הכתוב מורא אב ואם למורא המקום וכן בדין, ששלשתן שותפין בו". ודואים מזה, שטעם כיבוד ומורא אב ואם אינו מחמת שהשכל מחייב כן, רק מפני שכן הוא רצונו יתברך, שנכבד את השותפים להקב"ה ביצירת האדם. ומבאר הרמב"ן דזהו מה שנאמר בפרשת ואתחנן (דברים ה טז) כבד את אביך ואת אמך "כאשר צוך ה' אלהיך", פירושו, אל תאמר שמצוות הכיבוד הוא מצוה שכלית רק זכור תמיד שהמצוה היא בין אדם למקום - "כאשר צוך ה' אלהיך", תכבד את אביך ואת אמך רק מפני שכן ציוה אותך ה', שתכבד את מי שהיו שותפים שלו ביצירתך.

הקב"ה העדיף כיבוד אב ואם מכבודו יתברך

וביותר מכך מבואר בילקוט שמעוני (משלי, תתקל"ב) שכיבוד אב ואם גדול יותר מכבוד ה'! וכך איתא שם שאמרו לפני רבי חייה בר אבא גדול כבוד אב ואם שהעדיפו הקדוש ברוך הוא יותר על כבודו. דהנה בכבודו של הקדוש ברוך הוא כתיב (משלי ג ט) כבד את ה' מהונך, כיצד, מפריש לקט שכחה ופאה מעשר ראשון ומעשר שני, ועושה סוכה שופר, לולב מאכיל רעבים משקה צמאים מלביש ערומים. אך על כל זה מדגיש הפסוק, כבד את ה' מהונך, לרמז שדוקא אם יש לך הון אתה חייב ככולם

ואם אין לך הון, אין אתה חייב אפילו באחד מהם. לעומת זה כשאתה בא אצל כבוד אב ואם מה כתיב כבד את אביך ואת אמך, בזה כבר לא כתיב "מהונך", כי אפילו אם אתה מסבב על הפתחים, אתה חייב בכבוד אביך ואמך.

והדברים מחרדים כל לב שומען, עד היכן כיבוד אב ואם שהוא עוד גדול יותר מכבוד ה', וכל זה למה, מפני שהם שותפים להקב"ה ביצירת האדם. והשתא מובן שפיר, למה כתוב כיבוד אב ואם בין הדברות של בין אדם למקום, כי אין לך מצוות בין אדם למקום יותר מזה, שהעדיפו הקב"ה יותר על כבודו.

היצר משקיע כל כוחותיו

לבטל האדם מקיום מצוות כיבוד אב ואם

ודוקא מפני גודל המצוה, משקיע היצר הרע את כל כוחותיו למנוע מהאדם קיום מצוה זו, והוא מפתה אותנו להסתכל על מצוה זו כמצוות הקשות שבמקדע, שממש קשה לקיימה, ושהו גזול לנו זמן רב ועוד ועוד. ויש לנו לזכור, שמה גופא שהיצר מערים על מצוה זו קשיים גדולים כל כך, מזה לבד יש לנו לקחת ראייה והוכחה גמורה, עד כמה גדולה המצוה, ומשום כך רוצה היצר למנוע אותנו מקיומה.

דברי התעוררות למסור

נפשו עבור כיבוד אביו ואמו

אך באמת יש לנו לדרוש קל וחומר בעצמינו, הרי בכל התורה כולה לא כתוב אפילו ברמז קל, שהאב והאם צריכים למסור נפשם למען בנם ומכל מקום יכול כל אדם להעיד, כמה אביו ואמו ממש מוסרים את כל חיותם ונפשם למען בניהם.

כל שכן וכל שכן שאנחנו צריכים להשיב להם כגמולם הטוב ולמסור ממש את נפשנו למען אבינו ואמנו, שהרי אנו כן נצטוונו שלשה פעמים בתורה במצוות עשה מפורשת לכבד את אבינו ואת אמנו, וכמו שנאמר פעמיים בתורה (שמות כ יב) דברים ה טז) כבד את אביך ואת אמך, ונאמר עוד (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו חיראו. אם כן כל שכן וכל שכן שאנו צריכים למסור את נפשנו למען אבינו ואמנו.

עוד יתבונן האדם, דהנה גם לו יצויר שהאבא זרק את בנו מיד לאחר לידתו לרחוב ולא טיפל בו מאומה, והגיע אדם אחר ולקחו לביתו, הליבשו, האכילו והשקרו, וכשהגיע לפרקו הובילו לחופה, והבן כמעט ואינו זוכר מאביו האמיתי. מכל מקום ההלכה היא, שהוא חייב לכבד רק את אביו האמיתי מטעם מצוות כיבוד אב ואילו את האיש שגידלו בביתו, אינו מחוייב לכבדו רק מחמת הכרת הטוב.

והרי לנו מזה, שעל עצם הדבר שאבינו ואמנו הביאו אותנו בעולם, על זה לבד אנו כבר מחוייבים לכבדם בכל מיני כבוד, כהכרת הטוב על זה שהם הביאו אותנו לעולם כל שכן וכל שכן, אנו שזכינו שאבינו ואמנו מסרו את נפשם עלינו, לגדלנו ולהנכנו ולהובילנו לחופה, והם הפקירו את חייהם למעננו, על אחת כמה וכמה שאנו חייבים להכיר להם טובה גדולה, ולמסור את נפשנו למענם.

יעזור הש"ת שנוכח לקיים המצוה בהידור עוד הרבה שנים ארוכות ומתוקות, ובזכות זה נזכה לכל הגמול הטוב שהבטיחה לנו התורה הקדושה על זה, ברוחניות ובגשמיות בעולם הזה ובעולם שכולו ארוך.

סיפורי השגחה פריטים שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

על מצוות רצון

חנות מרכזית במיקום מרכזי הכי מוצלח שיש והיא לא מצליחה...

כעבור חצי שנה של הפסדים נסגרה החנות, ועסק חדש תופסת את מקומה אך גם היא לא מצליחה וכעבור חצי שנה סוגרת אף היא שעריה ואחרת נכנסת תחתיה כך סיפור של כמה שנים. כל האזור המסחרי משגשג ורק החנות הזו כאילו קללה רובצת עליה.

חבר שלי שיש לו עסקים לרוב בארץ ובעולם החליט לקחת את החנות ולפתוח בה עסק, אבל הוא בלי הרב שלו לא זז מילימטר. הוא שמע על הקללה שיש בחנות הזו, ושאל את רבו מה עליו לעשות. הרב ירד לחנות הסתכל כה וכה ואמר לו: "תפתח כאן את העסק שלך ותצליח, רק את המזוזה תעביר לצד השני, הם שמו את המזוזה בצד הלא נכון!!!"

חבר שלי פתח את העסק וכלי עין הרע מצליח מעל ומעבר למשוער ורק אני נשארתי פעור פה, איך המזוזה הזו מביאה את הברכה לבית לעסק ולכל מקום. אם יורשה לי, אנשים עושים השקה לחנות שלהם ומשקיעים הון רב ואפילו קובעים מזוזה ברוב טקס ופאר, אבל היכן לשים מזוזה אינם שואלים למורה הוראה, גם בבית ראיתי אנשים שקבעו מזוזות במקומות שלא לפי ההלכה ועד שלא בדק זאת מורה הוראה הם לא ידעו ממה הם סובלים.

אגב סיפור נוסף, חבר שהבת שלו, הייתה חולה לעיתים תכופות הלך לרבו לבקש ברכה, הרב אמר לו לבדוק את המזוזה בחדר שינה של הילדה. חברי השיב לו שלא מזמן בדק את כל המזוזות של הבית והכל כשר למהדרין ברוך ה' כך שלא נראה שזו הסיבה. הרב שהוא אדם קדוש אמר לו להביא לו את המזוזה והוא יבדוק אותה. הלך חברי והסיר את המזוזה של חדר השינה של בתו, ואז רעדה אחזתו, הוא שם לב שבאמת המזוזה נבדקה והיא אכן כשרה, אבל בטעות הוא החזיר את המזוזה לבית המזוזה הפון... תיכף הוא הפך את המזוזה והכניסה כהלכה וראו זה פלא, בתו החולנית הבריאה לחלוטין בין לילה!!!

בעל המעשה: ח.ש.

הפענוח לכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית פוזנן לזלוח אל ר' שפחה סטואלס
במקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

ברכה. הוא ביקש ב'ברכה טובה לכבודה של שמה, והורה גם לבנו היניק חתן השמחה שייצא גם הוא לקבל את ברכתו, בהטעמים לפניו ש'סימן יפה הוא לו, שבדיוק בדרכי עלייתם לציון הקדוש ברננה יקבלו ברכה לקראת השנה המתחדשת עליו לטובה.

נעניתו אליו כמוון לברו כברכתו בחפץ לב כרמיו היא יומא עילאה ד'יום הולדת, בפסוקי דוד המלך ע"ה בספר תהלים (ב ו-א): 'ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, אספיה אל חק, ה אמר אלי, בני אתה, אני היום ילדתיך - שאל ממני ואתנה וגו'. עבדו את ה ב'יאה וגילו ברעדה'. רומז על מקומות הקדוש, בעת שנסכתי מלכי אל 'ציון המצוינות, זכר לרר קדשי, כמ"ש בזהר הק (ח"ב לה): 'כתוב ושמה לה, טו' י'דאה כל זכורך את פני האדון ה'. מאן 'פני האדון ה', דא רבי שמעון בן יוחאי - ועל כך ה' אמר אלי, לכן איש ישראל, בני אתה, אני היום ילדתיך, בהאי יומא שיש לך יום הולדת, שאל ממני ואתנה, יוכל אתה לשאול ולבקש מה את כל אשר תרצה והש"ת נתן לך. והוא יום גדול ומסוגל לקבלת אהבת הש"ת ויראתו, כדמסיים בו 'עבדו את ה ב'יאה וגילו ברעדה'.

ובכן לאחר שהענקתי לו כברכתו הראויה לו, ביקש האיש ממני לעלות ולהצטרף עימו ברכבו בטיפוס אל הציון, ואכן לקח והעלה אותי עד פתח המערה ממנו:

ונתתי תודה להשם יתברך על טיב ההשגחה המופלאה, שכן אילו הייתי פותח את דלת הבית רגע אחד לפני כן או רגע אחד אחרי כן, הרי לא היה שם בעל הרכב להעלות אותי לציון הקדוש.

וכבר שגור בפייה של ישראל קדושים שכל מי שזוכה להגיע אל הציון הקדוש במירוץ, כנראה קיבל 'זמנה' וקריאה מיוחדת שהומיניו אליו רבי שמעון בן יוחאי ז"ע כנודע ובפרט לקראת 'שבת מירון'. - ובכן מכין לאיש ישראל הזמנה טובה עם 'קריאה של חיבה, שיש בה בעת הצורך גם 'רכב מן המוכן לעלות להיראות פני האדון ה' בשמחה ובטוב לבב, אמן.

*****

עת הדין שבסעודה שבת קודש

מעשה פלא שמעתי מפי איש נאמן, המלמד כמה גדולה ונוראה היא עת הדין שבשעת סעודת שבת קודש.

כמ"ש בזהר הקדוש בפרשא זידן (ח"ב פח): 'תא הון בסעודתי אלין אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא דאינון בני מתימנותא. וסאן דפגים חד סעודתא מנייה, אחזי פנימיותא לעילא ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מידעא קדישא דישך אל הוא' ע"כ העתקת לשונו הנורא.

[בא וראה בסעודת אלו [של שבת] נדעו ישראל שהם בני מלך, שהם מהיכל המלך, שהם בני האמונה הנאמנים, ופי שפונם בסעודה אחת מהם, טראה את הפנם למלך, וטראה עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאינו מודע הקדוש של ישראל].

ולפי זה כתב ל"ק אדמו"ר מביאלא זצוק"ל (ירד חל השמע ביום ד' כ"א שבט) בספרה'ק 'חלקת יהושע' (מספר שלישי, סאמר השבת) שיש להזהר מאוד בכבודה של שבת מלכתא כשיושבים בני מדינתא עילאה בני מלכא בהיכלא דמלכא להתרחק מאוד מכעס ומחולקות ודיוברים אסורים וכוונא. וז"ל (בהגדה): 'וכאשר שבת יומא דשמתא צריכים לעשות גדרים וסוגינים בעניינים אלו, כדאיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו אשתמודעון ישראל דאינון בני מלכא דאינון מהיכלא דמלכא. - ובאם נמצאים בהיכל המלך, איך יכולים להראות כעס וכדומה לערוב את שמחת המלך, הו"ל עכ"ל.

ועל כך סיפר אודות בחור אחד שנכנס אל ל"ק האדמו"ר מגור בעל'פני מנחם זצוק"ל, והגיש לפניו את הקוויטעל' שבו הוכיח בקודש פנימה את אמרתו שהיה מתארח בביתו רבות אשר חלה ל"ע במחלה קשה ומסוכנת ופרץ בבכי מר וביקש בדמעות להעתיקו בעדו בדבר ישועה ורחמים. לאחר שקרא הרבי הק' את הפתקא פנה אל הבחור בשאלה חמורה מעט: תאמר נא על מה ששוחטים שם בבית סביב שולחן השבת?

הדוק הבחור והתפלא מאוד על השאלה, מה ענין 'שולחן שבת' אצל מחלה, והסכנה הגדולה שמארתו מוטל בה על ערש דווי'... אך הרבי לא הניח לו להתפלא הרבה, והוסיף לפרט ולהסביר בדיוק את כוונת שאלתו: האם מדברים אתם לפעמים בשבת טיט' על אנשים אחרים ואולי אף מנתחים אותם כמי שהיו על שולחן הניתוחים?

הבחור עמד כנדהם הנהן בראשו בבושה, והודה שאכן קלע הרבי בדבריו המדויקים לצורתה של השבת קודש בביתם... לפתע התלהב הרבי, פניו הק' האדום, ואמר: הכלל קובע! שמי שמדבר בטוב מביא על עצמו שפע טוב מן השמים, אך הריף מי שמדבר בגנותם של אחרים, עלול לגרום צרות צרורות - ואם בכל ימות השבוע כן, על אחת כמה וכמה ביום המעורר והנשגב של שבת קודש, וביזות בעת רצון הנעלה והנשגב של סעודת שבת קודש!

אמור נא לו לחולת והתבסס ממנו בשמי בכל לשון של בקשה שיקבל על עצמו להזהר ולהישמר

סגולת שבת

קודש בימי

שובבי"ם ת"ת - ג

'יום השביעי שבת לה' אלקיך, לא תעשה

כל מלאכה, אתה ובנך ובתך, עבדך ואמתך

וברמתיך, ונרד אשר בשעריך" (ב ט)

פירש רש"י: "אתה ובנך ובתך - אלו קטנים. או אינו אלא גדולים אמרת הרי כבר מזהרים הם אלא לא בא אלא להזהר גדולים על שבתת הקטנים. וזו ששנונו (שבת קכא), קטן שבא לכבות אין שומעין לו, מפני ששבתתו עליך". מצוה מיוחדת נצטוונו כאן במצות השבת שבעשרת הדברות, שציונו הבורא ב"ה להזהיר גדולים על שבתת הקטנים ואם נכשלים הבנים והבנות בשמירת השבת הרי שאשמים בכך האבות, שעברו על מצוה מיוחדת זו שמוזהרים על הבנים.

ושאלתי בזה את מורנו ורבינו הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצוק"ל בעל 'אור החמה', הרי רואים אנו כמה אבות ואמהות הנוהרים בשמירת השבת בכל כוחם ומקפידים על שמירתה בהיחוד קלה כבחמורה,

ואף על פי כן יצאו מהם בנים ובנות מחללי שבת רח"ל, וכיצד יתכן להאשים את ההורים על כך, אחר שהם משמרים השבת בכל לב ונפש.

וענה לי רבי זונדל, שעל כרחך מוכרח מדברי רש"י וגזירתו ששבתת הבנים והבנות הקטנים עליך, שאם רואים בנים ובנות מחללים שבת על כרחך אשמים בהם גם האבות, וכנראה פנמו גם הם באופן כלשהו בקדושת השבת והדברים מבהילים!

לפיכך יש לעורר, באשר טועים ההורים לפעמים להקל בשמירת השבת של הילדים והילדות, כגון בענייני 'מקוצה' וכדומה, ומניחים אותם להיכשל בעוון חילול שבת ואין מוחים בידם, בארמם שהם צעירים וקטנים ועדיין אין מבינים כל כך...

אך זו טעות חמורה רח"ל, כאשר להדיא מזהיר הכתוב: 'לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך - להזהיר גדולים על שבתת הקטנים'. ולפעמים בעוון חילול שבת מועט של הילדים בקטנותם גורמים להם לזלול בקדושת שבת ולהתנכר לה כשיהבגרו עד חילול גמור, ה' שימרו. - לפיכך יזהר אדם מאוד בביתו וישגיח על קדושת השבת של הקטנים, ולא יתן להם די חופשית לעשות ככל העולה על רוחם ח"ו, כדי שתחזור אהבת השבת ויראתה בליבם ונפשם ויתאחדו האבות עם הבנים בברכת השבת וקדושתה בלב ונפש הפצע, אמן.

[טיב הוזהר - פרשת י"ד]

"השומר שבת הבן עם הבת - לקל ירצו קמנה על מכתך"

שבת מירון

נדע ומפורסם בשער בת רבים גדול סגולת 'שבת מירון', כמנהג בית ישראל מדרות קדומים לעלות וליראות בשבת קודש ציון הקדוש של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ע.

וכבר פשט המנהג בהרבה הקילות ובמשפחות רבות בישראל, שעוליים יחדיו בהמוניהם בנסיעת 'שבת מירון' כאיש אחד בלד אחד, ומקדישים שבת אחת שלמה שתהא כולה קודש קדשים לה', בתורה ותפילה ועבודת הש"ת בהתרוממות שמחת הנפש. תחות צילא דמדינתא עילאה, התנא הקדוש אשר לפנינו נגלו כל תעלומות נוקב ויורד לכל הדרי לבבות. כמ"ש בזהר הק' (ח"ג רעג): 'בניצנא קדישא זכאה חולקא, דקדישא בריך הוא גלי לך מה דלא גלי לכל נביא וחזיה ולא למאן ולמאן' ע"כ.

[ובפרט בשבתות הנעלות של ימי השובבים הקדושים הללו, כאשר מקובל מאבותינו ורבותינו בספרים הקדושים גדול מעלת סגולת שבת קודש בימי שובבים ת"ת].

באחת המנסיעות הרבות שערכנו בחסדי הש"ת לשבת מירון, נתקפתי ל"ע ביום השישי ערב שבת שם במירון בלדת חמורה בגיד שבירגל, ולאחר שבדק אותי הרופא רשם לי 'רעפט' של מרשם תרופות הנצרכות לריפוי הרגל, כאשר ניתנה הברגה לרופא לרפואת הרפואת והוסף עוד לגומר את גזירתו הקשה שאסור לי ללכת ברגל בשום אופן!

עם התקרב עת כניסת השבת, חפצתי מאוד לעלות ברינה להפילת מנחה וקבלת שבת בציון הקדוש כדרכנו תמיד, אך מה אעשה לגזירת הרופא הכוללת את רגלי וכוללת את דרכי...

השעה היתה עדיין מוקדמת יחסית כאשר מנהיג מאו לצאת ביום השישי מוקדם לבית הכנסת כמנהג היום גדול. וכראותי שהכל מוכן בבית לקראת שבת מלכתא והגיעה העת לצאת השבתי לתומי שאני צריך לעשות את שלי, ואף שבהליכה אינני יכול להלך ולטפס במעלה העליה לציון, אולי ימציא לי הש"ת בחסדו אופן אחר להגיע אל הציון.

לפיכך נגישה אל פתח דירת האכסניה ופתחתי את הדלת לרווחה, והנה תיכף בעודי מביט ומסתכל חוצה רואה אני את תלמידי היקר, [ה'ה הר"ר שמואל ברוגנשטיין ז"ל] מניה"ק צפת ת"ו, הנוטע במכוניתו בדיוק במעלה הרחוב סמוך ונראה אלי. וכאשר ראה אותי דרך אשנב הלון הרכב עצר מיד את המכונית ויצא לקראתי בשמחה וסיפר שהוא מגיע עתה אל אתרא קדישא מירון, לכבוד יום הולדת השמיני של בנו יקירו יח'ל, והנה גם הנער איתו עימו

מכאן ואילך שלא לדבר בגנות שום איש ישראל. ובעיקר לכבד ולרומם את סעודת השבת קודש דיבורי קודש בלבד, שלא יעלה על שולחן השבת ולא יקרב שום דיבור של לשון הרע או גנות על איש ישראל, ובזכות קבלת שמירת הדיבור תעלה ארוכה למחלתו ותהיה לו רפואה שלמה! כאשר הכתוב מעיד בנו (משל כ"א ט): "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו!" יצא החבור מחדרו של הרבי תור בגבורה בחיות והתלהבות נפלא ופנה משם היישר אל מיטת חוליו של מארחו, ומסר לו דברים כהווייתו, בדברי התוכחה הנוקבים שביקש הרבי למסור לו!

הזדעזע האיש, והזדעזעה כל המשפחה לשמוע ולהבין עד היכן הדברים מוגזרים, ומצא מזור מעמד קיבוץ עליהם כל בני המשפחה בקבלה איננה, שלא לדבר הרבי תור בגבורה בחיות והתלהבות נפלא ופנה מהשומר בכבודה של סעודת שבת מלכתא שלא ייצא מפייה שום דבר מוכרז או מגונה על איש ישראל. ואכן, חלה מרפכה גדולה בצורת השבת ט"ש בביתם כשבני המשפחה יושבים כולם בדחילו ורחימו כנסיכים בארמון המלכות, מדברים בדברי תורה מפרשת השבוע, מזמרים באהבה את ימירות השבת ובסיפורי צדיקים קדושים.

עד מהרה התרחש הנס הגדול וחלה תמורה רבתי במצבו של האיש, עד שהרופאים עצמם התפלאו והשתוממו אחר שכבר היה קרוב אל הייאוש, וכמעט לא נמצא מזור למחלתו הקשה, ובפתאום התחפר הכל לטובת המחלה הלכה והדכה במהרה, ובזמן קצר ביותר התרפא והבריא כאחד האדם ונתוספו לו שנות חיים! וכד"א (והילים י"ג ט"ו): "מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב. - נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מקרה. סור מקרע ועשה טוב בקש שלום ורדפה".

טיב המוסר השכל עולה מעצמו וזועק מלימוד זה המעשה מדוע שאל הרבי אודות דיבור לשון הרע בשולחן השבת דוקא? הלא בכל ימות השבוע אסור לדבר לשון הרע וגדל היזק נודע ומפורסם כמו שביאר מרן החפץ חיים ז"ע באריכות בספרו, מדוע בחר הרבי להתמקד דייקא בסעודת השבת?

ברם הוא הדבר אשר דיברנו, סעודת השבת עת רצון נעלה ורוממה היא עד מאוד, ויש בה מעלת חביבות יתירה, כאשר מוזמנים אנו להיות מבני היכלא דמלכא לשבת כביכול בחופת הקודש של המלך עם המטרונות קדישא ביום שמחתם בשבת קודש! (והסדר זה שליל את י"א) ויש לכבד מאוד את הזמן הנשגב והמזומן ובפרט בסעודת שבת קודש בימי שובב"ם ת"ת!

ויערוך כל אחד חשבון נפשו אל נכון, כיצד יושבים ומסובים בדחילו ורחימו בשולחן המלך ברוך הוא!

וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, להיזהר בשולחן השבת שלא לדבר על בני ישראל. - משל לאדם שהומין את אביו למעוד עימו ועם משפחתו על שולחנו, וכאשר הגיע האב בכבודו להסב אצלו, החלו בה בעת שהאב יושב עמהם לדבר סרה על אחד האחים בנו אחובו של האב - הרי אין לך ולולו גדול מזה, ואין לך פגיעה גדולה מזו בכבודו של האב כשמדברים בפניו בגנות בניו אחוביו. שכן האב מתמלא בושה וכלימה, ומתחרט על שנענה לאותה המנהג, ותורה בלבבו מדוע קראו לו למעודה כזו, הלא יותר היה עדיף שלא להזמין כלל...

ישמע חכם ויוסף לקח להבין ולהשכל עד היכן הדברים מגיעים! בסעודת אלון אשתמוצ'ון ישראל דאינון בני מלכא דאינון מתיקלא דמלכא! - - - -

שבת יעשה כולו תורה!

באחת מסעפותיו של מרן הרה"ק מהר"ד מבעל זצוק"ל אל עיר הבידה וינתן הנהיג שם את שבתותיו בקרב קהל ועדה, רבנים חשובים חסידים ואנשי מעשה, שעלו ואתכנסו מכל ערי הגלילות להסתופף בצל הקודש.

בליל שבת קודש ערך הצדיק את שולחן קדשו ברוב עם הדרת מלך, הטיש נמשך עד השעות הקטנות של הלילה בהשפעת שפע קודש בדחילו ורחימו, וגדול היה המעמד לה ולתורתו, כדרך הצדיקים לקדש שמו יתברך בקרב ישראל.

עם תום הטיש התפזרו הקהל איש איש לביתו ולאכסנייתו לפוש בשינה משובחת כדן "שינה לשבת תענוג", למספר שעות מועט שנותרו לפניהם עד תפילת שחרית של שבת בבית הכנסת הגדול של ווינה. הרבי הק' נכנס אף הוא לדירתו הצמודה להיכל בית המדרש, אך כמנהגו בקודש לא נתן תנומה לעפעפי, רק התיישב לעסוק בתורתו במתיקות וחדת קודש, על דרך מאמר הצדיקים: "שומר שבת! - המפקד בתפקיד השומר" אינו נרדם בשמירה...

מבחינו היה הכל שקט ונעים, שלושה של שבת ירדה על פני היקום, כשהצדיק מתהלך בחדרו בדבקות עילאה בהשם ובתורתו ובשבתא קדישא ויזמא דנשמתא היום של הצדיקים! - והנה לפתע מגיעה לאוזניו מחלומת בית המדרש הסמוכים לחדרו פגיונה ערבה של לימוד גמרא בקול נעים גילת ורנן. קול הלימוד שבאישיון ליל השבת לא ספק לדג, נראה היה שהלומד דבוק כולו בתורתו בשקידה נפלאה בחיות והתלהבות, ובהשתוקקות וצימאון עז. על דרך שאמר במדרש (ב"ד צ"ג ג): "מה דגים הללו גדלין במים כיון שירודת טיפה אחת מלמעלה מקבלין אותה בצמאון כמי שלא טעמו טעם מים מיםיהו, כך הן ישראל גדלין במים בתורה, כיון שהן שומעין דבר חדש מן התורה הן מקבלין אותו בצמאון כמי שלא טעמו דבר תורה מימיהו!"

יצא אפוא הרבי הק' מחדרו הקודש, ופסע פנימה אל אולם בית הכנסת בהשקט, כדי לראות מקרוב את הלומד השקדן. והנה מה מאוד הפתע לראות לצבא פמאני בית המדרש יושב לו צנור פפיונה חייל יהודי עטור במדי הצבא האוסטרי, ומתנדנד בלהב אש על הגמרא שלפניו, כשאני מבחין בכל הנעשה סביבותיו, וכל מעייניו בתוככי הגמרא הגדולה הפתוחה לפניו. כדרך שדרשו בה "גמרא" מלשון "זמיר" - גללים שתיא הגמרא כגחלת בוערת באש קודש.

ניגש אליו הרבי ובירכו לשלום בחביבות, ושאלו על דבר מלונן ומוזנן, שמא אין לו כאן מקום אכסניה ואולי ירצה להיכנס לביתו ויכבדנו במאכל ומשקה לכבוד שבתא מלכתא, ואף הגיע לו מקום ללון.

החיל נענה במאור פנים, הודה לצדיק על המנהג, אבל הוסיף שאין לו צורך כעת לא באכילה ולא בשינה. וסיפר בבושת פנים שלאחר שנים יצבא האוסטרי-הונגרי שיבצוהו מפקדי המלכא כמתנה הממוקם סמוך לוועין. - ובהיות שעשיתי כל המוטל עלי כאחד מהחיילים המצטיינים בפלוגה נשאתי חן בעיני המפקד האישי שלי, וביקשתי מלפניו שבהיותי איש יהודי מחוייב בשמירת השבת אבקשה נא להניח לי מן המלאכה בשבת, ולאשר לי להיכנס העירה בליל שבת לעסוק בתורה, ואכן בחסדי שמים נענה המפקד לבקשתי.

ובהיות שכל השבוע אינני מספיק ללמוד הרבה, צריך אני בליל שבת להשלים את חוק לימודי כאן בבית המדרש!

הרבי הקדוש התפעל עד מאוד מתורת השבת של חיל צעיר זה, עד שהתבטא אחר כך באוזני מקורביו ואמר: מי יודע אם בשביל חיילים כאלו מתעב מלך המשיח... כאשר תלמודו המופלא עושה נחת רוח גדול עד מאוד למעלה בשמים, ובכל שבת ושבת בעת לימודו נעשה שמחה גדולה בפמליא של מעלה! והרי אחר הגאולה לא תהא נחת רוח שזכו למעלה, כאשר כבר לא יוכלו הנתיים עוד לגזור גזירת גיוס על בחורי ישראל, ולא ייראה עוד כמראה הגדול הזה!

ועליו ועל שכינא בו אמרו בתנא דבי אליהו (דבא פ"א): "אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל, בני לא כך כתבתם לכם בתורתך (והושיע א' ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפני! אף על פי שאתם עושים מלאכה כל ששה ימים, יום השבת יעשה כולו תורה! - מכאן אמרו, לעולם ישכים אדם וישנה בשבת וילך לבית הכנסת ולבית המדרש, יקרא בתורה וישנה בגביאים, ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישנה, לקיים מה שנאמר (קהלת י' ט) "לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך, לפי שאין לו מנוחה להקב"ה אלא עם עושי תורה בלבד".

- - - -

מקווה של שבת

הגה"צ רבי דוד בהר"ן זצוק"ל, מנקה הדעת שבירושלים ומותיקי

תושבי שכונת שערי חסד המעטירה, היה מפורסם בחומרותיו והנהגותיו הקדושות. אחת מחומרותיו היתה בענין טבילת המקווה של שבת קודש שחירת, שלא תהא המקווה יותר מדי חמה, רק כשיעור הנצרך, שהרי גזרו חכמים על רחיצה בשבת וכל שכן במים חמים. שבת אחת לאחר עלות השחר, בשכונת שערי חסד הקדושה והטהורה יהודים רבים יראים ושלמים עשו את דרכם בזריות לטבילה לפני תפילת ותיקין. והנה מגיע אל המקווה רבי דוד הצדיק, ולאחר שבדק ביראתו הגדולה את דרגת חום המים, מצאם יותר מדי מחוממים לפי טעמו, וסבר שיש להחמיר שלא לטבול במקוה זו בשבתא קדישא.

נעמד לו אפוא הצדיק בפתח המקווה, והזהיר בלהב אש קודש את כל הבאים שלא יכשלו במקוה חמה שכזו בשבת קודשו, ומי גויסה בכל זאת להידחק ברחו, להיכנס פנימה, והיחיו רבי דוד וזעק בקול: שבת שבת!

האנשים שהגיעו באותה שעה אל המקווה היססו בדבר ולקול מחאתו של הצדיק נמנעו מטיבילתם.

והנה הגיע איש חסיד ובעל צורה, ה"ה הרה"ח הנוהג רבי מענדל בריכטא זצ"ל, משכונת "בתי ראגל" הסמוכה. וכראותו את ההתנגדות סביב המקווה, וכשמעו את הנידון המדובר, לא שעה להוראתו של רבי דוד, ונכנס בהתלהבות אל המקווה, תוך שרבי דוד זועק עליו בכל לב, שבת שבת! - רבי מענדל שהיה איש חסיד ירא ושלם כנראה ספק על דעתו הירדעה של הדברי חיים זצוק"ל (ארח"ב סי' ט) להקל, וכמנהג חסידים בזה.

בכל עת אותה התרחשות ומזומה נעשה שחוק ושמחה בין האנשים שעמדו שם סביב, כשר' דוד זועק מצד אחד, ואילו ר' מענדל מאידך גיסא ממשיך בשלו...

בין ציבור הנוכחים עמד אחד מחבורת גדולי הרבנים התלמידי חכמים שבשכונת שערי חסד של מעלה, ה"ה הגאון רבי שמואל ברוך ורנן זצ"ל, בעל"ם "משפטי שמואל", ולימים גאב"ד תל אביב. כשראה אותו ר' דוד עומד בין כולם, ניגש אליו לאחר מכן בסערת רוח, ושאלו: תאמר נא, האף אתה היית שם בין השוחקים? קיין ליגן קען איך ניש זאגן... (שקד אינני יכול לומר) ענה ר' שמואל ברוך בענוותו.

אבער פאר-ואס? [באל מדעי] קפץ ר' דוד, הלא זהו חילול שבת! ברצוני לשאול אתכם שאלה אחת, אמר ר' שמואל ברוך בחכמתו, באם רבי מענדל זה ימשש למחר כעדות קידושין, האם נפסלו כל הקידושין, משום שיש כאן עד המחלל שבת והוליד ממזר?!

אוי! הפטיר ר' דוד, הנה מבלבל לי לגמרי את מחשבותי לפני התפילה! מטיב זה המעשה למדנו אגב אורחין, על שיחם ושיגם של נקי הדעת שבירושלים, בענותי קודש של קדושתא דצפרא דשבתא, וכל הליכותיהם ומחשבותיהם הנשגבות בקדושת השבת ובטהרתה של ישראל, וכל כונת ליבם לשם שמים בלבד. וכמוכן אין אנו נתיים להכריע כאן בטיב ההלכה, כאשר "אלו ואלו דברי אלקים חיים" (עירובין י"ג ע"י הדייני הריב"א שם).

וכאשר מילתנו אמורה רבות פעמים שאין לנו בפרקי טיב המעשיות שלפנינו כי אם את הלימוד מוסר הנצרך לקרב לב ישראל לאביהם שבשמים. וכל הלבבות דורש ה', כולם אהובים כולם ברורים, כולם קדושים, וכולם טהורים, בעזרתם של ישראל, ואילו בשבת אחרת בשכונת 'שערי חסד' המעטירה, כאשר טען הצדיק רבי דוד בהר"ן זצ"ל שהמקווה חמה מדי... הגיע אל המקווה הגה"צ הרב מטשעבין זצוק"ל שהתגורר בשכונת, ולאחר שבדק את חום המים נכנס מהרה טבל טבילה אחת ותיקף ומיד מיהר לעלות ולצאת, ולאחריו נכנסו כמה אנשים ועשו כמותו, טבלו בחופזה ותיקף יצאו.

והנה הגיע איש אחד, נכנס אל המקווה ונהנה לו מן המים החמים בקור הירושלמי של לפנות בוקר... ומרוחק נשמעו גיחות הנאותו בהשמיעו את קולו: הא! הא!

המתין לו הגה"ק מטשעבין מחוץ למקווה, ובצאתו הכיחו על פניו והעיר לו בבת שחוק: מילא מקווה חמה בשבת נו! כבר שמענו מקולים בזה אבל הא! זה כבר אסור!

קדשם בקדשת השבת המתאחדת בתורתך - וטהר לבם באמת ובאמונה לעבדך!

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצוי"ב

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליארצייט | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירמיהו ובלומה	לע"י רבי שבתאי זצ"ל בן הגה"ק רבי גמליאל הכהן זצ"ל נלב"ע ח' שבט תשל"ז ת.נ.צ.ב.ה.	לע"י הרב יחיאל מאיר ז"ל בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל נלב"ע י"ב טבת תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה.	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י"סיון ת.נ.צ.ב.ה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטי"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח נסלו ת.נ.צ.ב.ה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מיתוג יי"צ ירוקים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
----------------------	-------------------------------------	---	---	--	--	------------------------	--	----------

י"ו ל' ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpnis.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגזוירן ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.